

Za našo deco.

Bratje Grimm.

Srečni Ivo.

(Konec.)

Ko je Ivo videl, kako sta se izgubila oba kamna v globočino, je pokleknil na tla ter je iskreno zahvalil Boga, da ga je rešil bremena, da ga je osvobodil težkih kamnov.

»Kako sem srečen«, je zaklical, ko se je zopet dvignil, »nihče ni srečnejši od mene.«

Nato je veselo poskočil ter je, prost vsakega bremena, tekkel vse do hiše, kjer je mogel objeti svojo mater.

Kralj Žan.

(Afriška povest.)

Kralj Žan! Pomnite, da to ni bil človek, ampak stara, pametna opica. Morda ni bila niti toliko pametna kolikor izobražena. Pa kaj takega se lahko pripeti tudi nam. Vobče je bil Žan toliko pameten, da je lepo vodil svojo kraljevino.

Ker je imel dolge roke, se je mogel vihteti kakor blisk od veje do veje. Tudi tekkel je tako hitro in tako vztrajno, da ga ni mogel nihče dohiteti. Kralj Žan je hodil po dveh nogah, zato je veljal več od ostalih živali.

V tej povesti izveste, kako je Žan izgubil kraljevino in kako je nehal hoditi po dveh nogah in z njim vse druge opice.

Njegova kraljevina je obsegala del gozda. Največji njegov podanik je bil slon, najmanjši mravlja. Drugi podaniki so mu bili: pes, maček, miš, močvirje, palica in ogenj, goreč med dvema grmičema.

Goto ste opazovali, kako prasketa voda, če jo vlijete na ogenj. Pri močvirju kralja Žana tega ni bilo. Več ko so vode iz tega močvirja vliвали na ogenj, bolj se je ta razvil.

»To je zato, ker sta moje močvirje in moj ogenj dobra prijatelja«, je govoril ponosno Žan.

Pravtako se njegova miš ni niti najmanj bala mačka. Pes in maček sta bila najboljša prijatelja. Palica se je brigala za svoje posle in nikoli ni niti pomislila, da bi udarila psa. Mravlji tudi nikoli ni prišlo na um, da bi koga opekla.

Ne. Vsi so živeli v največji slogi in ljubezni. Pa nekega nesrečnega dne je prišel h kralju ubogi krojač, po imenu Itkler, pa se je pritožil, da mu je nekdo preluknjaj obleko.

Veste, kako je to: kakor če se najlepše igrate, pa pride kdo in vam prekine igro. N. p. mati vas pošlje spat, ali zvon vabi v šolo, ali vrtnar vas hoče tožiti očetu, da kvarite vrt.

Torej, vidite! Nekaj takega se je pripetilo v državi kralja Žana! Vsi so bili srečni in zadovoljni, dokler se ni pojavil tisti neumni krojač ter donesel svoj površnik, preluknjaj na šestih mestih.

»Vaše Veličanstvo«, je rekel, »škoda se mi mora povrniti! Najprej sem mislil, da mi je to izmed Vaših podanikov napravila miš, ali ona krivi mačka. Maček trdi, da je videl, kako je nosil površnik pes v gobcu. Pes spravlja krivdo na palico, palica na ogenj in ta zopet na vodo. Voda zanikuje vse in pravi, da je te luknje napravil slon, slon pa obtožuje mravljo.

»In potem?« je vprašal kralj jezno.

»Pokliči jih, pa izprašuj po vrsti, da pride mo do resnice. Drugače bodo dolžili drug drugega, krivca pa ne najdemo.«

»Dolžijo drug drugega? Prepirajo se? Oh, nesreča! To se doslej še ni pripetilo. Porazgovoril se bom s svojim najstarejšim ministrom, ti pa sedi tu in čakaj!«

Krojač je sedel na travo, prekrižal noge ter izvlekel iz žepa nit in naprstnik.

»Kaj hočeš storiti? Ne zašij luknjic, ker tedaj bodo vsi rekli, da ni bilo nič«, je rekla pametna opica.

»Veličanstvo, ne dovolite, da Vam svetuje najstarejši minister. Mogoče Vam bode dal slab nasvet«, je odgovoril krojač.

Kralj Žan ga je jezno pogledal. Mnogo je dal na svojega prvega ministra. Sicer pa je krojač menil prav. Prvi minister je bil šakal (sličen našemu psu). To je bila podla žival in kdo je vprašal za svet, je slabo vozil.

Kralj Žan je torej poklical šakala ter mu je povedal, kaj se je pripetilo. Ko mu je minister stavil svoje predloge, je odšel in poklical vse podanike.

Prišli so vsi in so se postavili v red. Prva je bila miš, potem maček, dalje pes, palica, ogenj in močvirje. Vzadi pa sta bila ogromni slon in vrh neke travice mravlja.

»Krojač«, je začel kralj Žan, »pokaži svoj površnik!«

Krojač je razprostrl površnik pred vsemi in na njem so videli šest okroglih luknjic.

»Kdo je to napravil?«

»Miš!« je zaklical krojač.

»Maček!« je vrisnila miš s tankim glasom.

»Pes!« je zaklical maček.

»Palica!« je pomumljal pes.

»Ogenj!« je zaklicala palica.

»Voda!« je siknil ogenj.

»Slon!« je prasketala voda.

»Mravlja!« je zatrobental slon skozi rillec.

»Vaše Veličanstvo se more sedaj lepo prepricati, da nihče ne priznava«, je menil maček.

(Konec prihodnjic.)

Utemeljitev.

Neka gospa je stopila v trgovino s čevlji ter zahtevala čevlje iz krokodilove kože. Hotela pa je tudi vedeti, ali so tudi nepremočljivi.

»Seveda so, gospa«, je odvrnil trgovec, »ker drugače bi bil krokodil vedno imel vodo v trebuhu.«

Znatli se more.

Škoti so znani skopuhi. Nekoč so prišli v cerkev trije sosede. Ko je cerkovnik pričel pobirati po cerkvi milodare s pušico, niso vedeli, kaj naj naredijo. Končno jim pride na misel, kako se izogniti pobiranju. Eden je padel brž v omedlevico, druga dva sta ga pa nesla ven.

Gorenjska.

Tujec, ki se je peljal s kamniškimi vlakom, je vprašal sopotnika, koliko je ura.

»Ne vem, na tem vlakcu vam ni treba gledati na uro«, odvrne oni.

»Kam pa naj pogledam?«

»Na pratiko!«

Srajca.

Bregar: »Nekdaj je na Dunaju iznašel novo srajco brez gumbov.«

Flegar: »To ni nobena nova iznajdba. Jaz imam tako srajco že, odkar sem srečno poročen.«

Demišljavost.

Praktikant se pogaja za službo.

»Sprejemem«, pravi, »plačali mi boste toliko, kolikor sem vreden.«

»Se veče, odvrne gospod ravnatelj, »dobili boste celo nekoliko plače.«

Čarovnik.

Nek človek, ki je vedel za vsakovrstne čarovnije, je razkazoval ljudem svoje umetnosti. Pomagala mu je izredno lepa pomočnica. Ko se je čarovnik baš pripravljaj, da zapre svojo pomočnico v nekako omaro in jo potem baje razreže na drobne kose, se oglasi nekdo iz občinstva:

»Počakajte, za božjo voljo, zaprite v omaro rajši mojo staro!«